

videre Grad af Hensyn til, at vi have behandlet det foreliggende Emne temmelig udførlig flere Gange tidligere. Jeg skal følge det ærede Medlems Eksempel i saa Henseende. Jeg for mit Vedkommende finder heller ikke Anledning til at fordybe mig i Enkeltheder, saa meget mindre som jeg har haft Lejlighed tidligere til ret udførlig at udtale mig om mit Standpunkt over for Lovforslagets forskellige Paragraffer. Der er imidlertid et Par korte Bemærkninger, som jeg finder det rigtig at fremsætte ved denne Sags Ite-Behandling. Jeg ved meget vel, at det, som for mig er Sagens Kerne, nemlig at naa til nogenlunde ensartede Regler for Bæftatningen i alle Landets Kommuner, har man forgæves arbejdet paa i en lang Række af Aar. Men ikke desto mindre er Trangen til at naa saadanne ensartede Regler jo meget stærkt, og den sørges efter mit Skøn Aar for Aar. Jeg kan derfor ikke billigse, naar dette Lovforslags § 5 efter mit Skøn skyder uden om, hvad der for mig er Sagens Kerne, skyder uden om ved at overlade Fastsettelsen af saadanne Regler til Vedtægter. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at gøre opmærksom paa, at jeg vilde sætte meget stor Pris paa, at disse Fællesregler i videst muligt Omfang fik Plads i selve Loven, i hvert Fald den Del af disse Regler, der vedkommer selve Ansættelsen af Skatteværdierne eller Formue- og Indtægtsansættelsen. Om man saa vilde gaa til inden for visse Rammer at overlade Reglerne for Statteansættelsen til Kommunerne, det kunde jeg finde mig i, men, som sagt, jeg vilde sætte overordentlig stor Pris paa, om man fik disse Regler for Indtægtsansættelsen fastsatte i selve Lovforslaget.

Jeg sætter megen Pris derpaa ogsaa af en anden Grund, som jeg dernæst skal gaa over til ganske kort at berøre. Det er det høje Ting bekendt, at der for Tiden er nedsat en Toldkommission for at behandle eller overveje Spørgsmaalet om en fremtidig Toldreform. Der blev jo med Billigelse fra alle Parters Side nedsat en saadan i Foraaret. Jeg har den Ære at være Medlem af den, og det er ikke min Hensigt her i mindste Maade at komme ind paa at tale om denne Kommissions Arbejde, i allerførste Grad at berøre dens Forhandlinger. Tavshed, medens Retten sidder, er en god gammel Regel, som jeg ogsaa hylder i dette Tilfælde, men jeg gaar sikkert ikke over Stregen, naar jeg siger, at det vistnok vil være det høje Ting bekendt, at vi i alt Fald fra den Side, hvortil jeg hører, ville sætte Pris paa, at en Formue- og Indkomstskat,

om ogsaa kun for et mindre Beløb, blev sat i Forbindelse med en saadan Toldreform. Det er ikke noget nyt, det er bekendt fra tidligere Tid; men jo mere jeg har beskæftiget mig med det Arbejde, desto mere er jeg kommen til det Resultat, at det vistnok maa blive Udgangspunktet. Sfalld det nu maatte blive Tilfældet, er der saa meget mere Grund til ikke at vige tilbage fra Tanken om at fastsætte fælles Regler her i Lovforslaget om den kommunale Bæftatning, idet jeg nemlig anser det for en god Ting, om man kunde blive enig om at optage den Tanke, som det lod til, at der var saa temmelig Enighed om allerede i Slutningen af Treerne og i Begyndelsen af Halvfjerdserne, at fastsætte fælles Regler for Formue- og Indkomstskat baade til Kommune og Stat. Jeg skal ikke udvikle Tanken nærmere, men blot antyde den til fremtidig Overvejelse.

Den sidste ærede Taler udtalte for sit Vedkommende en Tanke med Hensyn til Sagens Behandling, som jeg finder Anledning til at gøre et Par Bemærkninger til. Han mente, det var rigtig — saaledes forstod jeg ham — at opgibe Forsøget paa at gennemføre en mellemkommunal Bæftatning, og han begrundede det derhen, at der jo ikke var nogen Fordel for Landets forskellige Kommuner at vinde ved dette. Jeg vil der til blot sige to Ting, for det første, at der forelaa her i 1882—83 et Andragende fra alle Landets Købstæder om at faa den mellemkommunale Bæftatning gennemført, og i denne Adresse fremhævede man meget stærkt Nødvendigheden af at faa den gennemført. — Dernæst vil jeg sige, at det, der for mig er Hovedsagen, naar der tales om Gennemførelse af den mellemkommunale Bæftatning, er ikke just den enkelte Kommunes Fordel, den enkelte Kommunes Tarv, men det er dette, at gøre, hvad Ret er, at altsaa ikke adskillige Kommuner, saaledes som det er Tilfældet ved den nuværende Bæftatning, komme til at lide stor Æret, men at Kommunerne saavidt muligt faa Lejlighed til at beskaffe de Indtægter, som flyde i selve Kommunen.

Det ærede Medlem ansaa det dernæst for rigtig at indskrænke sig ved dette Lovforslags Behandling til at inddrage ny Statteobjekter, og han haabede paa, at der var Udset til Enighed i saa Henseende. Han nævnte ikke disse ny Statteobjekter, men jeg tager maaste ikke fejl, naar jeg siger, at han formentlig sigter til det Afnit her i Lovforslaget, som omhandler Bygningskyld. Jeg vil dog sige til det ærede Medlem, at hvis han tror, at der er Udset til Enighed om at optage Afnittet om Bygningskyld og om